

Arrest

nr. 283 530 van 19 januari 2023
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VERFAILLIE
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VERFAILLIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen in de zaak, gekend onder rolnummer RvV X, als volgt voor:

“Verzoekende partij werd op X te Ikole Ekiti (Nigeria) geboren en bezit de Nigeriaanse nationaliteit.

Op 17.07.2014 dient verzoekende partij een aanvraag om een visum te bijkomen voor het doorlopen van studies in België. Op 28.08.2014 wordt het visum afgeleverd en op 16.09.2014 betreedt verzoekende partij het Schengengrondgebied.

Op 15.01.2015 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot en met 31.10.2019. Nadien wordt zij opnieuw in het bezit van een A-kaart geldig tot en met 31.10.2020 en dit op basis van verdere studies.

Op 08.01.2021 wordt het verlies van het verblijfsrecht van verzoekende partij vastgesteld.

Op 30.04.2021 dient verzoekende partij een verzoek om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Dit verzoek wordt niet ontvankelijk verklaard en er wordt aan verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden ter kennis gegeven op 10.06.2022.

Op 28.06.2022 dient verzoekende partij een hoger beroep in bij Uw Raad tegen het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 06.10.2022 wordt verzoekende partij staande gehouden en wordt het illegaal verblijf vastgesteld. Op deze dag wordt aan verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13). (...)"

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij heeft een kind, geboren op 15 april 2022, van Belgische nationaliteit.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft de volgende redengeving:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gent op 06.10.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam: F.

Voornaam: A. O.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Ikole Ekiti

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 06.10.2022.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij in België is voor de erkenning van zijn kind N. N.-M. 15.04.2022.

Op 16.06.2022 diende betrokkene bij de stad Assenede een aanvraag tot erkenning in van N. N.-M., kind van N. D. Betrokkene verklaart de vader te zijn van N. N.-M.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft.

Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene heeft op 30.04.2022 een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend. Deze is door de afdeling uitzonderlijk verblijf sectie 9bis onontvankelijk verklaart op 10.05.2022 wat door betrokkene betekend is op 10.06.2022. Betrokkene diende bij de RVV een niet schorsend verzoekschrift in tegen deze beslissing op 30.06.2022.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.05.2022 dat hem betekend werd op 10.06.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.
(...)”*

De tweede bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft de volgende redengeving:

“(…)”

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: F., A. O.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Ikole Ekiti

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1c van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Beide bestreden beslissingen betreffen eenzelfde verzoekende partij en zijn bevelen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van twee bijlagen 13, gesteund op artikel 7, alinea 1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De middelen, aangehaald in de respectievelijke neergelegde verzoekschriften, zijn nauw samenhangend.

Om deze redenen past het beide zaken samen te voegen.

Ter terechtzitting hierop gewezen, gaan beide partijen hiermee akkoord.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het verzoekschrift, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dat het meest recent is, een actuelere en uitgebreidere versie is dan het verzoekschrift, gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Het is passend eerst de middelen, aangehaald in het verzoekschrift tegen de eerste bestreden beslissing, te behandelen.

3.1.2. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

“artikel 7 Vreemdelingenwet, Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting, Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht Schending van het redelijkheidsbeginsel Schending van artikel 8 EVRM”

Het enig middel wordt als volgt uiteengezet:

“4.1

De bestreden bestuursbeslissing dd. 6/10/2022 werd betekend op 6/10/2022 met het bevel om uiterlijk op 6/10/2022 het grondgebied te verlaten.

4.2.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.3.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegezien is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)” (eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- *De gezinscel van de verzoeker in België*
- *Verzoeker heeft een relatie met zijn Belgische partner; beide hebben reeds aangifte van huwelijk gedaan bij het stad Gent (onderzoek loopt)*
- *Verzoeker heeft met zijn Belgische partner een dochtertje gekregen in april 2022*
- *Verzoeker is bezig met een erkenningsprocedure, een procedure die nog lopende is*

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven.

Dit is expliciet vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het aezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat de Dienst Vreemdelingenzaken, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familieleven van de vreemdeling.

Uit onderstaande uiteenzetting zal bovendien blijken dat aldus niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker:

- *De gezinscel van verzoeker in België*
- *Verzoeker heeft een relatie met zijn Belgische partner; beide hebben reeds aangifte van huwelijk gedaan bij het stad Gent (onderzoek loopt)*
- *Verzoeker heeft met zijn Belgische partner een dochtertje gekregen in april 2022 Verzoeker heeft aangifte van erkenning van zijn dochter gedaan, een procedure die nog lopende is*

Zijn partner is op heden immers bevallen van hun dochtertje. Intussen ondernam het koppel reeds verschillende stappen om het kind te laten erkennen door verzoeker (zie stuk 8). Op heden wordt nog het advies van het Openbaar Ministerie afgewacht inzake deze erkenning.

Verzoeker kan verschillende documenten voorleggen ter staving van zijn gezinsleven en het feit dat hij de vader is van N.-N. M. Hij legt om deze reden diverse foto's voor, alsook een brief geschreven door zijn verloofde (zie stukken 9 en 10).

4.5.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet de verplichting om een uitwijzingsbevel te geven.

Integendeel, de Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om rekening te houden en afdoende te motiveren waarom er geen rekening gehouden wordt met het daadwerkelijke gezinsleven van verzoeker. Tevens moet er rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

In concreto werd absoluut geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker zijn partner en hun gemeenschappelijke dochter niet zomaar kan achterlaten. Bovendien is verzoeker op heden bezig met de erkenning van zijn dochter en loopt er tevens een onderzoek naar de aangifte van het huwelijk van verzoeker en zijn partner. Verzoeker kan deze procedure niet vanuit zijn land van herkomst voeren. In dit opzicht zou een tijdelijke scheiding, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, wel degelijk een ernstig nadeel inhouden voor het gezinsleven van verzoeker.

Ook kan zijn partner hem onmogelijk achterna reizen om hun gezinsleven in Nigeria verder te zetten. De partner van verzoeker is Belgische en is verankerd in de Belgische samenleving. Zij studeert ergotherapie.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, zodat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van verzoeker ernstig geschaad.

De zienswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk gevolgd worden.

Het is disproportioneel om te oordelen dat verzoeker - die een kindje heeft in België dat hij wil erkennen - geacht wordt terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar de procedure op te starten of een aanvraag tot verblijf in te dienen. Zoals reeds aangehaald: verzoeker heeft in België procedures lopen die een grote impact hebben op zijn gezinsleven en kan deze niet voeren vanuit zijn land van herkomst.

Uit de wettelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

Het is duidelijk dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier. Er dient een fair balance-ioets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.).

Verzoeker heeft reeds meermaals kunnen duiden dat hij een effectieve relatie heeft, hetgeen niet redelijkerwijze ter discussie kan staan, en dat hij bovendien een dochter heeft samen met zijn Belgische verloofde.

Het kerngezin van verzoeker wordt effectief gevormd door hemzelf en zijn verloofde samen met hun gemeenschappelijke dochtertje.

Door het terugsturen van verzoeker wordt het kerngezin volledig uit elkaar gerukt.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op de Dienst Vreemdelingenzaken rusten en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven van verzoeker. Dit is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.

Artikel 8 EVRM gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 EVRM kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten van het grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.

4.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij en de gevolgen die een bijlage 13 met zich meebrengen voor het gezin van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

3.2.1. De verwerende partij merkt hieromtrent het volgende op in haar nota met opmerkingen:

"Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn."

3.2.2. De stelling van de verwerende partij dient gevolgd te worden. De verzoekende partij maakt niet duidelijk hoe de eerste bestreden beslissing voor haar niet te begrijpen is of op welke wijze de eerste bestreden beslissing niet draagkrachtig is. Bovendien blijkt uit het middel dat de verzoekende partij de redenen van de eerste bestreden beslissing begrijpt zodat het doel van de formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is bereikt.

In de mate dat verzoekende partij zou voorhouden dat het onderzoek over artikel 8 van het EVRM niet is gemotiveerd in de bestreden beslissing en louter verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (haar stelling is onduidelijk) dat stelt dat het gezinsleven moet worden onderzocht, merkt de Raad op dat uit deze bepalingen geen motiveringsplicht voortvloeit, maar wel een onderzoeksplicht. In dit geval heeft de bestreden beslissing gemotiveerd over het gezinsleven door te verwijzen naar de motieven van de

onontvankelijkheidsbeslissing van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen zijn op een onontvankelijke wijze aangevoerd.

3.3. De verzoekende partij betwist de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.4. Verzoekende partij citeert artikel 7 van de Vreemdelingenwet om hieruit te besluiten dat er bij het nemen van het bevel rekening gehouden dient te worden met de individuele situatie van de betrokken persoon. Hierbij verwijst zij op het bestaan van een gezinscel in België, de relatie met de partner, het gezamenlijk kind en de lopende erkenningsprocedure van dit kind.

Verzoekende partij citeert en verwijst tevens naar het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij zij ook kort de ontstaansgeschiedenis van dit artikel bespreekt. Opnieuw herhaalt zij dat met bovenstaande elementen inzake het gezinsleven geen rekening wordt gehouden. Er wordt verwezen naar stukken die het gezinsleven zouden bewijzen en het feit dat er gewacht wordt op een advies van het openbaar ministerie om tot de erkenning van het kind te kunnen overgaan. Verwerende partij zou niet verplicht zijn om een bevel af te geven. Zij moet rekening houden met het gezinsleven en hier specifiek over motiveren. Opnieuw geeft zij aan dat met de specifieke omstandigheden rekening gehouden dient te worden.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat de verzoekende partij niet zonder meer haar partner en dochter kan achterlaten. Daarnaast zou er een procedure lopen inzake de aangifte van het huwelijk en dergelijke procedure zou niet doorlopen kunnen worden vanuit het land van herkomst. Daarnaast kan de partner van verzoekende partij niet naar het land van herkomst reizen omdat zij haar leven in België zou hebben. De verzoekende partij refereert naar artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), als omzetting van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar de samenhang met artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij zou erop moeten letten dat de particuliere belangen niet nodeloos geschaad worden door haar beslissingen.

3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de betrokken vreemdeling de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.6. Concreet verwijt de verzoekende partij dat niet afdoende rekening is gehouden met haar gezinscel, bestaande uit haar partner die wil huwen met de verzoekende partij, kind (geboren in april 2022) en de lopende erkenningsprocedure van het kind.

Dienaangaande brengt de verwerende partij de Raad op 23 november 2022 in kennis van het advies van de Procureur des Konings van 28 oktober 2022, gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Assenede. Dat advies is positief wat de erkenning van de verzoekende partij betreft als zijnde de vader van het kind. De Procureur des Konings schrijft:

“(…)

Hoewel de erkenning van het kind een mogelijks verblijfsrechtelijk voordeel geeft aan de erkenner, blijkt uit het geheel van omstandigheden niet dat de intentie van de erkenner kennelijk enkel gericht is op het voor zichzelf, voor het kind, of voor de persoon die zijn voorafgaande toestemming voor de erkenning moet geven, bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van de afstammingsband. Het onderzoek wijst uit dat partijen een koppel vormden tijdens de verwekking, dat de families op de hoogte zijn, dat het kind in familiale context gedoopt werd, dat er een socio-affectieve band met het kind is, en dat partijen tevens bereid zijn tot een DNA-test om het biologisch ouderschap van de vader te staven. Mijn ambt is van oordeel dat er geen bezwaar is tegen de erkenning, rekening houdende met de bevindingen van het politieonderzoek en met de door u verstrekte elementen in het dossier. Thans kan er dan ook een positief advies worden verleend voor wat betreft de erkenning van het kind.

(…)”

Het gevoerde onderzoek van de Procureur des Konings wordt toegevoegd aan deze brief en beide documenten zijn thans voorhanden in het administratief dossier.

Alhoewel het onderzoek en het advies niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, kan de Raad hiervan geen abstractie nemen nu het onderzoek van het belang van het kind essentieel is in de beoordeling van de eerste en ook tweede bestreden beslissing.

In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij over het kind:

“Betrokkene verklaart dat hij in België is voor de erkenning van zijn kind N. N.-M. 15.04.2022.

Op 16.06.2022 diende betrokkene bij de stad Assenede een aanvraag tot erkenning in van N. N.-M., kind van N. D. Betrokkene verklaart de vader te zijn van N. N.-M.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Deze motieven getuigen niet van een onderzoek naar het belang van het kind zelf. Het staat de verwerende partij vrij het onderzoek van de Procureur des Konings niet af te wachten maar bij het nemen van de bestreden beslissing moet zij wel een onderzoek instellen naar het mogelijk bestaan van het vaderschap van de verzoekende partij, temeer zij op de hoogte was van de gezinscel en de banden met het kind zijn aangetoond voor het nemen van de bestreden beslissing. De volgende opmerking in de nota met opmerkingen kan niet meer ernstig gevolgd worden:

“Uit het administratief dossier en de stukken welke ter beschikking waren van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat er echter de nodige vragen gesteld kunnen worden bij het bestaan van een dergelijke gezinsband nu duidelijk blijkt dat er tot op heden geen sprake is van een officiële relatie. Er zou een onderzoek lopen naar het voorgenomen huwelijk. En ook voor wat de erkenning van het beweerd gemeenschappelijke kind van partijen betreft, dient vastgesteld dat er op heden geen enkele juridische band is vastgesteld tussen verzoekende partij en haar beweerd kind.

Vermits het privé -en gezinsleven niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

(...)

Immers het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft gevestigd en opgehouden op het Belgisch grondgebied. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verderzetten van haar privé en gezinsleven een precair karakter bezat. Ook dit criterium dient nagegaan te worden bij het beoordelen van het bestaan van een beweerd gezinsleven. Integendeel, zij heeft de Belgische overheid voor een voldongen feit gezet door volgens haar eigen bewoordingen een gezin te stichten in illegaal verblijf. Al dient nagegaan te worden of er inderdaad wel degelijk sprake is van een dergelijk gezin vermits hiervan op heden geen bewijzen voorliggen.”

In casu blijkt er wel degelijk sprake van een gezinscel. In de nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het hoger belang van het kind. In wezen verwijst de verwerende partij nog naar het gegeven dat een tijdelijke verwijdering de gezinscel niet schaadt maar geen enkele overweging laat toe te weten wat de effecten zijn van een tijdelijke scheiding op het belang van het zeer jonge kind terwijl de verzoekende partij ook opwerpt dat de moeder van het kind, van Belgische nationaliteit, nog studeert. Het komt de Raad niet toe hierover te oordelen. De Raad kan enkel vaststellen dat het onderzoek naar het belang van het kind niet afdoende is. Het administratief dossier toont dit evenmin aan. Bij het nemen van de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaart, was het kind nog niet geboren en was nog geen gezinscel gesticht. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij zich afdoende heeft geïnformeerd over de gezinscel nu ten overvloede de verzoekende partij evenmin werd gehoord. Het is niet omdat de verzoekende partij nagelaten heeft om haar gedane aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te actualiseren en niet in die aanvraag spreekt over het kind en de relatie, dat de verwerende partij abstractie kan maken van het bestaan van het kind (en de belangen van het kind), waarvan zij wist dat het geboren was en een erkenningsprocedure lopende was. In dit geval verwijst de eerste bestreden beslissing tevergeefs naar deze aanvraag en de genomen beslissing hierover.

In de mate dat de verwerende partij aldus van mening is dat er geen rekening moest worden gehouden met het hoger belang van het minderjarige jonge kind, en in de mate dat noch uit de bestreden

beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de vereiste beoordeling heeft gemaakt van alle elementen van het gezinsleven van de verzoekende partij, is een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden van de eerste bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.7. De tweede bestreden beslissing is genomen op 10 mei 2022, toen het kind al was geboren. De verzoekende partij voert tegen deze tweede bestreden beslissing een gelijkaardig middel aan, stellende dat:

“IV. Middelen tot vernietiging

- Schending van artikel 7 Vreemdelingenwet
- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet
- Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting
- Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht
- Schending van het redelijkheidsbeginsel
- Schending van het artikel 8 EVRM

4.1

De bestreden bestuursbeslissing dd. 10/05/2022 wordt betekend met een termijn van 30 dagen na de kennisgeving.

4.2.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.3.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)” (eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- De gezinscel van de verzoeker in België
- Verzoeker heeft een relatie met zijn Belgische partner

- Verzoeker heeft met zijn Belgische partner een dochtertje gekregen in april 2022
- Verzoeker is bezig met een erkenningsprocedure

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven.

Dit is expliciet vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat de Dienst Vreemdelingenzaken, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familielevens van de vreemdeling.

Het individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan enkel een nuttig effect kennen, indien betrokkene in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Dat verzoeker evenwel op geen enkel ogenblik werd gehoord, waardoor hij zijn standpunt niet kenbaar kon maken.

Indien hij deze kans zou hebben gekregen zou de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte geweest zijn van de relatie van verzoeker met zijn Belgische partner, alsook van het feit dat hij en zijn partner op 15 april 2022 ouders zijn geworden van een dochtertje en dat zij een aanvraag tot erkenning van het kind hebben opgestart (zie stukken 6-8).

Dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en aanhaalt dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en geen geldig visum bezit.

De verwijzingsbeslissing (bijlage 13) maakt zelfs geen melding van het feit of er al dan niet rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er is dan ook geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden zoals vooropgesteld door de wet. Verzoeker werd hieromtrent ook niet gehoord. De motiveringsplicht is hierdoor geschonden.

Uit onderstaande uiteenzetting zal bovendien blijken dat aldus niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker:

- De gezinscel van verzoeker in België
- Verzoeker heeft een relatie met zijn Belgische partner
- Verzoeker heeft met zijn Belgische partner een dochtertje gekregen in april 2022
- Verzoeker heeft aangifte van erkenning van zijn dochter gedaan

In de bestreden beslissing wordt er enkel verwezen naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is absoluut onzorgvuldig te noemen.

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker gehoord omtrent zijn gezinsleven. Zijn partner is op heden immers bevallen van hun dochtertje. Intussen ondernam het koppel reeds verschillende stappen om het kind te laten erkennen door verzoeker (zie stuk 8). Op heden wordt nog het advies van het Openbaar Ministerie afgewacht inzake deze erkenning.

Verzoeker kan verschillende documenten voorleggen ter staving van zijn gezinsleven en het feit dat hij de vader is van N.-M. N. Hij legt om deze reden diverse foto's voor, alsook een brief geschreven door zijn vriendin (zie stukken 9 en 10).

4.5.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet de verplichting om een uitwijzingsbevel te geven.

Integendeel, de Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om rekening te houden en afdoende te motiveren waarom er geen rekening gehouden wordt met het daadwerkelijke gezinsleven van verzoeker. Tevens moet er rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

In concreto werd absoluut geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker zijn partner en hun gemeenschappelijke dochter niet zomaar kan achterlaten. Bovendien is verzoeker op heden bezig met de erkenning van zijn dochter.

Ook kan zijn partner hem onmogelijk achterna reizen om hun gezinsleven in Nigeria verder te zetten. De partner van verzoeker is Belgische en is verankerd in de Belgische samenleving. Zij studeert ergotherapie.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, zodat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van verzoeker ernstig geschaad.

De zienswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk gevolgd worden.

Het is disproportioneel om te oordelen dat verzoeker – die een kindje heeft in België dat hij wil erkennen – geacht wordt terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar de procedure op te starten.

Uit de wettelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs de moeite niet nam om verzoeker te horen omtrent zijn gezinsleven en familiale omstandigheden. Om deze reden werd geen rekening gehouden met volgende elementen:

- *De gezinscel van de verzoeker in België*
- *Verzoeker heeft een relatie met zijn Belgische partner*
- *Verzoeker heeft met zijn Belgische partner een dochtertje gekregen in april 2022*
- *Verzoeker is bezig met een erkenningsprocedure*

Het is duidelijk dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier. Er dient een fair balance-toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoeker heeft reeds meermaals kunnen duiden dat hij een effectieve relatie heeft, hetgeen niet redelijkerwijze ter discussie kan staan, en dat hij bovendien een dochter heeft samen met zijn Belgische partner.

Het kerngezin van verzoeker wordt effectief gevormd door hemzelf en zijn partner samen met hun gemeenschappelijke dochtertje.

Door het terugsturen van verzoeker wordt het kerngezin volledig uit elkaar gerukt.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op de Dienst Vreemdelingenzaken rusten en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven van verzoeker. Dit is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.

Artikel 8 EVRM gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 EVRM kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten van het grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.

4.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.”

3.8. De verwerende partij stelt hieromtrent in haar nota met opmerkingen het volgende:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van art. 9bis Vw. werd op datum van 30.04.2021 ingediend. Bij beslissing van 10.05.2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing

van art. 9bis Vw. onontvankelijk verklaard en nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekende partij bevel kreeg om het grondgebied te verlaten op diezelfde datum

Met betrekking tot het beroep tegen de beslissing waarbij verzoekende partij bevel kreeg om het grondgebied te verlaten op diezelfde datum roept verzoekende partij de schending in van:

- Artt. 7 – 74/13 – 62 juncto motiveringsplicht van de Vreemdelingenwet
- Artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen
- Zorgvuldigheidsplicht
- Redelijkheidsbeginsel
- 8 EVRM

Verzoeker wijst in eerste instantie op de samenhang tussen de beslissingen van 10.05.2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van art. 9bis Vw. onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing waarbij verzoekende partij bevel kreeg om het grondgebied te verlaten op diezelfde datum. Indien de eerste beslissing wordt vernietigd, moet dit ook aanleiding geven tot de vernietiging van de tweede beslissing. Verder acht verzoeker de bestreden beslissing strijdig met de motiveringsplicht omdat er niet uitdrukkelijk in wordt verwezen naar de eerste beslissing. Verweerder volgt verzoeker dat er een samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, blijkt immers dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging.

Aldus heeft de vaststelling in de beslissing met toepassing van art. 9bis Vw. dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Nigeria verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. Dit blijkt onder meer uit het feit dat beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen, door dezelfde gemachtigde.

De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder is supra echter tot de conclusie gekomen dat het middel tegen de beslissing van 10.05.2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van art. 9bis Vw. onontvankelijk wordt verklaard ongegrond is, bijgevolg kan hieruit niet afgeleid worden dat er zou moeten overgegaan worden tot de vernietiging van het bevel.

Evenmin volgt de verweerder verzoeker dat de gemachtigde ertoe was gehouden in het bestreden bevel opnieuw alle elementen uit de procedure 9bis aan te halen. Er is geen enkele wettelijke bepaling die de gemachtigde hiertoe dwingt. Nu de verweerder de samenhang erkent tussen beide beslissingen en verzoeker ook zelf de samenhang tussen beide beslissingen heeft erkend, heeft verzoeker ook geen belang bij een uitdrukkelijke verwijzing in het bestreden bevel naar de bestreden beslissing in toepassing van art. 9bis Vw.. Een schending van de **motiveringsplicht** blijkt niet.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motieven aan op grond waarvan ze zijn genomen.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, en naar de feitelijke rechtsgrond ervan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker betwist dat de motieven afdoende zijn.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Verweerder beklemtoont dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, uiteraard geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Met haar kritiek toont verzoekende partij **niet** aan dat de motieven van de bestreden beslissing op een **kennelijk onredelijke** manier zouden tot stand zijn gekomen.

Wat betreft het privéleven en het aangehaalde **art. 8 EVRM** benadrukt het EHRM dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Verzoekende partij stelt dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld zijn standpunt kenbaar te maken waardoor hij niet in staat werd gesteld Dienst Vreemdelingenzaken in kennis te stellen van zijn relatie met een Belgische partner noch van het feit dat zij een dochtertje zouden hebben gekregen samen. Verzoekende partij laat echter na om in zijn aanvraag enige melding te maken van zijn relatie of zijn beweerd vaderschap. Ook heeft hij nagelaten zijn oorspronkelijke aanvraag te actualiseren.

Het kan gemachtigde dus onmogelijk verweten worden dat er met deze elementen geen rekening werd gehouden in de aanvraag. Een schending van artikel **74/13 Vreemdelingenwet** blijkt dus geenszins. Het is aan verzoekende partij om deze elementen ter beoordeling voor te leggen.

Verzoekende partij kan gemachtigde dus niet zijn eigen onzorgvuldigheid verwijten.

Verzoekende partij heeft in de aanvraag wel artikel 8 EVRM ingeroepen in de aanvraag maar deze werd niet geconcretiseerd. In de bestreden beslissing werd de volgende beoordeling gemaakt:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij wijst op zijn verblijf in België sinds 2014 en zijn recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden. Hij haalt aan dat door het langdurige ononderbroken verblijf een niet te negeren band is ontstaan met de Belgische maatschappij. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Wat zijn in België opgebouwde sociale banden betreft, stellen we allereerst vast dat betrokkene niet aantoonde dat hij nog familieleden heeft in België. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene een kopij van huurovereenkomst voor en een huurovereenkomst van een appartement als hoofdverblijfplaats voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont bovendien niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v. Zweden*, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen onderdak noch familie heeft in Nigeria waar hij kan op terugvallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers minstens 20 jaar in Nigeria en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een definitieve breuk zou kunnen teweegbrengen met al de banden die hij hier aan het opbouwen is en al heeft opgebouwd en dat dit al de inspanningen die hij zich al getroost zou hebben om zich in onze maatschappij te integreren teniet zou doen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN (HIERNA: DE RAAD) arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

Verweerder stelt vast dat de aangevoerde geboorte van een kind en het feit dat de verzoeker de beweerdde afstamming voor dit kind in België wil regelen nu voor het eerst wordt opgeworpen en hiervan geen spoor terug te vinden is in het administratief dossier. De aanvraag 9bis dateert echter van na de geboorte van het kind en verzoeker haalde hierover niets aan, noch maakte hij melding van enig initiatief voor een vaderlijke erkenning van of vaststelling van het vaderschap ten aanzien van zijn kind.

Voor zover de verzoeker de schending van zijn familieleven aanvoert, maakt hij bovendien helemaal niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van enig gezinsleven tussen hem en het minderjarige kind. Daar is geen enkel element van terug te vinden in het administratief dossier en verzoeker maakt het evenmin op enige concrete wijze aannemelijk, nu een enkele foto het beweerdde gezinsleven niet aantoonde.

Het vervullen van de hoorplicht heeft bovendien slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Uit bovenstaande blijkt dat niet kan worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij (een erkenningsaanvraag zonder aangetoond gezinsleven met het kind of de moeder) de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur haar hierover had moeten horen vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

Nu de gemachtigde op redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker geen enkele overtuigende buitengewone omstandigheid heeft kunnen hard maken in het licht van zijn familie- en privéleven kan de gemachtigde wel degelijk verantwoordelijk dat hij naar Nigeria moet terugkeren om daar zijn aanvraag in te dienen. Een positieve verplichting voor de gemachtigde om de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt in casu in geen geval. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de aangevoerde schending van het **proportionaliteitsbeginsel** als specifieke vorm van het **redelijkheidsbeginsel**, merkt de verwerende partij op dat dit beginsel uw Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het redelijkheidsbeginsel staat uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetgeen hier duidelijk niet het geval is.

De schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond."

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij terecht dat zij voor het nemen van de tweede bestreden beslissing niet was gehoord. Weliswaar heeft de verzoekende partij nagelaten haar ingediende aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te actualiseren over de geboorte van het kind. Dit gegeven doet niets af aan de onderzoeksplicht van de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Indien de verwerende partij ervoor opteert de verzoekende partij niet te horen, en er is een geboorte van een kind voorhanden, loopt de verwerende partij het risico geen rekening te houden met de geboorte van een kind en derhalve haar onderzoek naar de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet afdoende te voeren. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij op zich afdoende te informeren naar de relevante informatie aangaande het bestaan van een gezinsleven en het hoger belang van een kind. De verzoekende partij, die terecht stelt dat zij had moeten gehoord worden, brengt aldus een essentieel element aan, van aard de bestreden beslissing te vermogen te wijzen. Met verwijzing naar de bespreking van de eerste bestreden beslissing over artikel 74/13, die kan hernomen worden, maakt de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een onderzoeksplicht aan de overheid oplegt, wat niet eenzelfde onderzoek is als gevoerd in het kader van een aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van artikel 9bis ligt de bewijslast op de schouders van een verzoekende partij, wat niet noodzakelijk het geval is in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ook de tweede bestreden beslissing dient vernietigd te worden. Geen onderzoek heeft plaatsgegrepen over het belang van het minderjarig, toen pasgeboren kind. Alhoewel er heel wat tijd is verstreken tussen het indienen van de gedane aanvraag van 30 april 2021, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft de verwerende partij zich niet geïnformeerd naar het bestaan van een familieleven, laat staan naar het bestaan van een kind, dat niet was geboren en zelfs niet was verwekt op het ogenblik van het indienen van deze aanvraag (het kind is geboren op 15 april 2022). Het volstaat dan ook niet dat het onderzoek zich beperkt tot *“geen melding van kinderen in het dossier”*, in het kader van een verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een bijlage 19ter van 20 december 2022 neer waaruit blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient in functie van haar kind. Dit stuk doet aan het voorafgaande geen afbreuk.

3.9. De middelen, gericht tegen beide bestreden beslissingen, zijn gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als *accessoria* van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (RvV X) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (RvV X) worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN